

EEN WINTER OM JE TE WEERSTAAN

Voor mijn oma, Danielle.

Bedankt voor alle filmpjes van Betty Boop, je soep met sliertjes
en onze uitstapjes naar de Chinese supermarkt.

WOORD VOORAF

Dit boek is een fictief verhaal. Omwille van de storyline heb ik mezelf dan ook een paar vrijheden veroorloofd met betrekking tot het leven van topsporters en de wereld van het kunstschaatsen, zoals de regels en de wedstrijdlocaties.

Ik wens je veel leesplezier op het ijs, samen met Lily en Orion!

PLAYLIST

‘You’re On Your Own, Kid’, Taylor Swift
‘Trust Fall’, Bebe Rexha
‘Stay’, Rihanna feat. Mikky Ekko
‘Dopamine’, Jackson Wang
‘Comfort Crowd’, Conan Gray
‘UNDERSTAND’, Keshi
‘Next Life’, ROSIE
‘Beautiful’, Anne-Marie
‘Stuck In My Head’, BLÜ EYES
‘cinderella’s dead’, EMELINE
‘Dusk Till Dawn’, ZAYN feat. Sia
‘King of My Heart’, Taylor Swift
‘Finally // beautiful stranger’, Halsey
‘Crowded Room’, Selena Gomez feat. 6LACK
‘Easily’, Bruno Major
‘Like Crazy’, Jimin
‘Love Her’, Jonas Brothers
‘I GUESS I’M IN LOVE’, Clinton Kane
‘Little Bit More’, Suriel Hess
‘It’s Only Love, Nobody Dies’, Sofia Carson
‘Keep Your Head Up Princess’, Anson Seabra
‘Moonlight’, Chase Atlantic
‘Honeymoon Fades’, Sabrina Carpenter
Het Zwanenmeer, akte II, scène I

Lily

Drie jaar eerder

Ik was dertien toen ik Orion Williams voor het eerst zag schaatsen. Op tv. Ik herinner het me nog precies. Ik hield mijn adem in. Mijn hart sloeg over, boem-BOEM-boem, bij elke sprong die hij maakte. Dan legde ik mijn hand op mijn borst, alsof ik het bonken in bedwang wilde houden, maar dat lukte niet. Ik kon mijn ogen niet van hem afhouden.

Hij leek me een engel, omgeven door het licht van de hemel – wat achteraf natuurlijk een gênante gedachte was... Maar hij was absoluut een mooie jongen. Lang en slank. Gracieus. Melancholieke ogen. Bewegingen zo vloeiend als een kabbelend beekje. Hij werd mijn grote voorbeeld, mijn motivatie. Vanaf die dag had ik een doel.

Ik heb keihard gewerkt om hogerop te komen, om hem een keer te ontmoeten, de dwerg die naar de reus wil... Het heeft me zes jaar gekost, maar ik heb het voor elkaar gekregen. Daar staat hij, in levenden lijve, midden in de ijskoude hal. Zwarte broek, zwartkanten shirt, de Prins van de Dood. De donkere veren langs zijn mouwen geven hem een hemelse, bijna onwerkelijke uitstraling, de gouden parels op zijn borst glinsteren in het licht.

De vlinderlichte jurk van Harper, zijn partner, fladdert om haar dijen. Ik zie een godin die verliefd is op een demon.

Ik sta achter de boarding, vergeet mijn rek- en strekoefeningen en luister hoe het geluid van een elektrische cello de ruimte vult. Ik heb alleen oog voor Orion, alsof hij de enige op het ijs is. Hij reageert onmiddellijk en stort zich volledig in de muziek.

Nu is hij een krijger die woest over de baan glijdt. Die melodie... kippenvel op mijn armen. Het is de soundtrack van *Wonder Woman* 1984.

Ik ben niet de enige die in zijn ban is. Het publiek kijkt gebiologeerd naar de strijd die Orion tegen zichzelf levert. Zijn bewegingen zijn vurig, furieus, alsof hij de duivel zelf is. Hij gebruikt zijn lichaam als een zwaard, zijn gezicht vertoont een mix van concentratie en vastberadenheid. De dunne, wrede glimlach op zijn lippen verraadt arrogantie. *Hij weet het*. Hij is de beste.

Mijn hart staat stil als hij een viervoudige axel probeert en verkeerd neerkomt. Hij valt – niet zo verwonderlijk als je bedenkt hoe moeilijk die sprong is – maar herstelt zich onmiddellijk met een paar snelle passen. *Alsof de dood hem op de hielen zit*.

Ik sta er met open mond naar te kijken, jaloers en vol bewondering. De tweede helft van zijn kür lijkt wel een vechtsceñe. Orion neemt het op tegen een knappe maar gevaarlijke tegenstander, genaamd Harper, en voert de ene na de andere figuur uit. Krachtig, oogverblindend. De toeschouwers belonen zijn sprongen met opgetogen applaus.

Ik weet dat mijn partner en ik hun niveau niet zullen halen, vandaag in elk geval nog niet. Het is mijn tweede WK bij de senioren en mijn eerste tegen Orion. Het is al een prachtige kans dat ik het tegen hem mag opnemen.

‘Nu kun je hem eindelijk om een handtekening vragen!’ riep mijn moeder meteen toen ze hoorde dat ik geselecteerd was.

Iedereen weet dat ik een gigantische fan van Orion ben – en niet alleen omdat ik een poster van hem op mijn deur heb hangen.

‘Ja, goed idee, dan kun je daar de hele nacht mee knuffelen in plaats van met je kussen’, spotte mijn broer en ik gaf hem een middelvinger.

Voor alle duidelijkheid: ik knuffel niet met mijn kussen. Ik knuffel met niemand. En daar kies ik zelf voor!

Na afloop van de kür kijk ik gefascineerd hoe Orion het publiek charmant en bescheiden bedankt, zijn borstkas gaat op en neer op het ritme van zijn hijgende ademhaling. Zijn fans gooien bloemen op het ijs en knuffels die op zijn hond lijken – een dalmatiër die Prinses heet. Ze worden opgeraapt door kunstrijdertjes in de dop, terwijl de kampioen en zijn partner een ereronde maken.

‘Lily, klaarstaan!’ roept mijn coach. ‘Jullie zijn aan de beurt. Waar is Walter?’

Ik wil al ja knikken en het donsjack over mijn fluwelen schaatsjurkje openritsen, maar dan zie ik dat HIJ mijn kant op komt. Ik schrik. Ik wil cool en relaxed overkomen, maar ik kan het niet helpen: ik raak in paniek. Met zijn drieëntwintig jaar is Orion een legende. Een mythe, zoiets als de Trojaanse Oorlog of de ondergang van Atlantis. Behalve dat hij echt is. En naar me toe komt schaatsen.

Zijn korte kroeshaar plakt aan zijn hoofd en zweetdruppeltjes parelen op de lichtbruine huid van zijn slapen. Hij is lang, het zwarte kant van zijn tenue accentueert zijn gespierde, slanke torso en zijn charisma verdringt al mijn samenhangende gedachten.

Orion stapt door de opening in de boarding en blijft naast me staan om op adem te komen. Zijn blonde partner omhelst hem vrolijk en laat zich door hun coach naar de bank brengen.

Daar staat hij, alleen, en zwaait naar het publiek. Dit is mijn moment. Ik heb geen idee wat ik moet doen. Hallo zeggen? Mezelf voorstellen? Hem feliciteren?

Veel tijd om erover na te denken heb ik niet, want terwijl iemand hem een fles water aanreikt en een compliment geeft, kijken zijn donkere ogen me aan. Ik blokkeer, de zenuwen gieren door mijn lijf. Ik moet iets zeggen, wat dan ook, anders sta ik voor gek! Maar mijn

lippen blijven stijf op elkaar. Het enige wat ik kan, is slikken. Mijn schaatsen hebben wortel geschoten.

Elizabeth Linh Pham, kom op! Je maakt jezelf belachelijk. Tegenover Orion Williams!

Als hij ziet hoe ik naar hem kijk, trekt hij een wenkbrauw op. Waarschijnlijk heeft hij geen behoefte aan dit soort verafgoding. Ik weet hoe het eruitziet, maar ik kan mijn ogen niet van hem afhouden. Ik hoop dat ik niet bloos, normaal gesproken gedraag ik me niet als een verliefde groupie, dat is niet mijn stijl.

‘Moet jij nu?’

Hij praat tegen me. Orion Williams! Tegen mij!

Ik doe mijn mond open, maar er komt geen geluid uit. Dus knik ik maar. Hij zal er wel aan gewend zijn, verbijsterde reacties, ik ben vast niet de eerste fan die hij tegenkomt. Ik verwacht dat hij zonder iets te zeggen zal doorlopen, en dat zou ik hem niet kwalijk nemen, maar in plaats daarvan gebeurt er iets magisch, als in een droom – een droom waaruit ik nooit meer wakker wil worden. Er verschijnt een glimlach op zijn gezicht en hij legt zijn gehandschoende hand op mijn schouder.

‘Nou, doe je best. Ik zal naar je kijken.’

Doe je best? Ik doe altijd mijn best!

Ik hoef niet te reageren, want zijn coach pakt hem bij zijn arm en neemt hem mee om samen met Harper de score af te wachten.

Mijn schouder brandt onder het fluweel van mijn pakje, ik heb het me dus niet verbeeld. Ik word overspoeld door een vreemd gevoel van trots: hij kent me, hij moedigt me aan. Tegelijkertijd betekent dit dat hij me niet als rivaal beschouwt, anders zou hij natuurlijk willen dat ik verloor. Zijn opmerking raakt me, maar ik spreek mezelf streng toe. Hij heeft tenslotte gelijk: ik ben nog niet goed genoeg. Nog niet. Maar er komt een dag dat ik wel goed genoeg ben.

Dan word ik je grootste concurrent.

En dan schaats ik al je records aan diggelen.

Mijn hoofd gonst nog van opwindning als Walter eindelijk verschijnt. Mijn partner.

‘Sorry, ik was nog even naar de wc.’

Hij pakt mijn hand en leidt me het ijs op, met een hypocriete smile op zijn gezicht. Ik weet dat we tegen Orion en Harper geen schijn van kans hebben, maar ik beloof mezelf dat ik alles zal geven wat ik in me heb. Ik wil dat hij mijn naam onthoudt, ik wil dat hij voor me applaudisseert – maar hij hoeft niet te weten dat hij me al jaren inspireert en dat ik ervan droom om hem van zijn troon te stoten.

‘Klaar?’ fluistert Walter als we ons midden in de arena hebben opgesteld.

Ik haal diep adem en sluit de wereld buiten, al die ongeduldige toeschouwers, al die journalisten met hun camera’s.

‘Altijd.’

Diep ademhalen.

En nog een keer.

En nog...

Een nanoseconde voordat de muziek begint, kom ik in beweging. Er stroomt een nieuwe vastberadenheid door me heen. De sprookjesachtige melodie van ‘Chandelier’* bestuurt mijn benen. De kou blaast over mijn wangen en door mijn tweekleurige pruik en tilt mijn rokje op – hoe sneller ik schaats, hoe hoger.

Ik let nergens meer op, behalve op de harmonie tussen Walter en mij. We schaatsen, dansen en vliegen als levende marionetten die hunkeren naar vrijheid.

Onze perfect uitgevoerde figuren leveren beleefd applaus op, maar dat is niet genoeg. Ondanks onze creativiteit en een onberispelijke techniek is het niet genoeg. We nemen te weinig risico. We missen spanning. Emotie. Daar vraag ik al maanden om, maar Walter gaat

* ‘Chandelier’, *1000 Forms of Fear*, Sia.